

Czym jest prawda? - Numer cztery

Niech się nie trwoży twoje serce

Jeff Pippenger

2023-09-09

Na początku historii ruchu millerowskiego w 1798 roku widzenie nad rzeką Ulaj w Księdze Daniela zostało odpieczętowane, co przyniosło wzrost poznania, który wystawił na próbę i objawił dwie klasy czcicieli. Widzenie nad Ulajem przedstawia wewnętrzne poselstwo dla ludu Bożego, ukazane poprzez siedem zborów z rozdziałów drugiego i trzeciego Księgi Objawienia. Na końcu historii proroczej, która rozpoczęła się w 1798 roku, na zjeździe namiotowym w Exeter w dniach 12–17 sierpnia 1844 roku poselstwo Wołania o północy zostało odpieczętowane, gdy Lew z pokolenia Judy odsunął swoją rękę od ukrytej prawdy, co przyniosło wzrost poznania, który wystawił na próbę i objawił dwie klasy czcicieli.

W 1989 roku, kiedy (jak opisano w jedenastym rozdziale Księgi Daniela, w wersecie czterdziestym) kraje reprezentujące dawny Związek Radziecki zostały zmiecione przez papieżstwo i Stany Zjednoczone, widzenie nad rzeką Hiddekel w Księdze Daniela zostało odpieczętowane, co spowodowało wzrost poznania, który poddał próbę i ujawnił dwie klasy czcicieli. Widzenie nad rzeką Hiddekel reprezentuje zewnętrzne poselstwo wrogów ludu Bożego, przedstawione przez siedem pieczęci w Księdze Objawienia. Pod koniec historii proroczej, która rozpoczęła się w 1989 roku, począwszy od ostatnich dwóch tygodni lipca 2023 roku, Lew z pokolenia Judy rozpoczął proces odpieczętowywania poselstwa Wołania o północy, usuwając swoją rękę z ukrytej prawdy, co powoduje wzrost poznania, który poddaje próbę i ostatecznie ujawni dwie klasy czcicieli pośród ludu Bożego.

W pierwszym wersecie czternastego rozdziału Ewangelii Jana Chrystus zachęca uczniów, aby ich serca się nie trwożyły.

Niech się nie trwoży serce wasze: wierzycie w Boga, wierzcie także we Mnie. Jan 14:1.

W ciągu kilku godzin Chrystus został aresztowany, a wkrótce potem ukrzyżowany, pogrzebany i zmartwychwstał. Po wstąpieniu do Ojca powrócił do swoich uczniów.

A gdy tak mówili, sam Jezus stanął pośród nich i rzekł do nich: Pokój wam. Lecz ogarnęły ich trwoga i strach, i sądzili, że widzą ducha. I rzekł do nich: Czemu jesteście zatruwani i dlaczego rodzą się w waszych sercach wątpliwości? Łukasz 24:36-38.

Pierwsze rozczarowanie w linii reformy pojawia się, gdy lud Boży zapomina wcześniej objawioną prawdę. Uczniowie zapomnieli to, co Jezus powiedział im niecały tydzień wcześniej, zanim w kryzysie krzyża ujawniły się ich strach i rozczarowanie. Po pierwszym rozczarowaniu następuje czas zwłoki, który w przypowieści o dziesięciu pannach ukazany jest jako nieobecność Oblubieńca. Jezus wprost powiedział uczniom, że odchodzi do swego Ojca, ale powróci. Wiedza, którą im wcześniej przekazał, nie uchroniła ich przed przytłoczeniem przez kryzys. W kontekście

przypowieści o dziesięciu pannach kryzys jest momentem, w którym charakter się ujawnia, lecz nigdy się nie kształtuje. Jezus wybrał i ustanowił uczniów i powiedział im tę właśnie prawdę przed kryzysem.

Nie wyście Mnie wybrali, ale Ja was wybrałem i ustanowiłem was, abyście szli i przynosili owoc, i aby wasz owoc trwał: aby Ojciec dał wam wszystko, o cokolwiek Go poprosicie w imię moje. Jan 15:16.

A jednak, mimo że zostali wybrani, nie uchroniło ich to przed przytłoczeniem kryzysem.

Charakter ujawnia się w kryzysie. Gdy o północy rozległ się doniosły głos: «Oto oblubieniec nadchodzi; wyjdźcie mu na spotkanie», śpiące panny przebudziły się ze snu i okazało się, kto poczynił przygotowania na to wydarzenie. Obie strony zostały zaskoczone, lecz jedni byli przygotowani na tę nagłą sytuację, a drudzy zastani bez przygotowania. Charakter ujawnia się w okolicznościach. Sytuacje nadzwyczajne wydobywają prawdziwy hart ducha. Jakaś nagła i niespodziewana klęska, żałoba lub kryzys, nieoczekiwana choroba czy udręka, coś, co stawia duszę twarzą w twarz ze śmiercią, ujawni prawdziwą istotę charakteru. Okaze się, czy istnieje prawdziwa wiara w obietnice Słowa Bożego. Okaze się, czy dusza jest podtrzymywana przez łaskę, czy jest oliwa w naczyniu do lampy.

Na wszystkich przychodzą czasy prób. Jak się zachowujemy, gdy Bóg nas bada i doświadcza? Czy nasze lampy gasną, czy też wciąż podtrzymujemy ich płomień? Czy jesteśmy przygotowani na każdą ewentualność dzięki naszej więzi z Tym, który jest pełen łaski i prawdy? Pięć mądrych panien nie mogło przekazać swego charakteru pięciu nieroztropnym pannom. Charakter musimy kształtować jako jednostki. Review and Herald, 17 października 1895 r.

Objawienie Jezusa Chrystusa, ukazane w pierwszych wersetach Księgi Objawienia, jest ostatecznym przesłaniem ostrzegawczym do Kościoła, a następnie do świata. To objawienie zostaje rozpieczętowane tuż przed zamknięciem czasu łaski przez Lwa z pokolenia Judy, który w piątym rozdziale Księgi Objawienia został przedstawiony jako jedyny godny otworzyć zapieczętowaną księgę.

I jeden ze starców rzekł do mnie: Nie płacz; oto Lew z pokolenia Judy, Korzeń Dawida, zwyciężył, aby otworzyć księgę i złamać siedem jej pieczęci. Objawienie 5:5.

Lew z pokolenia Judy jest także „korzeniem Dawida”, On jest także „synem Dawida” i On jest także Panem Dawida. Powiązanie, które reprezentuje Lew z pokolenia Judy, wskazuje, że gdy Lew z pokolenia Judy zapieczętował lub odpieczętował prawdę, czyni to, stosując zasadę pierwszej wzmianki, która określa koniec rzeczy poprzez jej początek, czego wyrazem jest Jezus jako „korzeń Dawida”. Gdy prawda zostaje odpieczętowana w 'pewnym' czasie końca, zostaje zainicjowany proces oczyszczenia, jak przedstawiono w dwunastym rozdziale Księgi Daniela.

To Lew z pokolenia Judy odpieczętował księgę i dał Janowi objawienie tego, co ma się wydarzyć w tych ostatnich dniach. Daniel stanął na swoim miejscu, aby złożyć swoje świadectwo, które było zapieczętowane aż do czasu końca, kiedy pierwsze poselstwo anielskie miało zostać ogłoszone naszemu światu. Sprawy te mają nieskończone znaczenie w tych

ostatnich dniach, lecz podczas gdy „wielu będzie oczyszczonych, wybielonych i wypróbowanych”, „niegodziwi będą postępować niegodziwie i żaden z niegodziwych nie zrozumie”. Manuscript Releases, tom 18, 14, 15.

Dzieło Jezusa jako Lwa z pokolenia Judy jest nieskończenie ważne, ale "żaden" z "niegodziwych nie zrozumie" jego dzieła ani odpieczętowanego przesłania.

I powiedział: Idź swoją drogą, Danielu, bo słowa te są zamknięte i zapieczętowane aż do czasu końca. Wielu zostanie oczyszczonych, wybielonych i wypróbowanych; lecz bezbożni będą postępować bezbożnie, i żaden z bezbożnych nie zrozumie; ale mądrzy zrozumieją. Daniela 12:9, 10.

Proces próby jest przedstawiony przez trzy etapy: „oczyszczony, wybielony i wypróbowany”. Te trzy etapy reprezentują trzy etapy „wiecznej ewangelii”, która w poselstwie pierwszego anioła jest przedstawiona jako: „bójcie się Boga” (oczyszczony), „oddajcie Mu chwałę” (wybielony), „gdyż nadeszła godzina Jego sądu” (wypróbowany). Te trzy etapy są „prawdą”, przedstawioną przez pierwszą, trzynastą i ostatnią literę alfabetu hebrajskiego, a gdy te litery zostaną zestawione w tej kolejności, powstaje hebrajskie słowo „prawda”.

Te trzy kroki są „drogą”, ponieważ droga Boża, według Asafa w Psalmie 77:13, znajduje się w sanktuarium, gdzie na dziedzińcu grzesznik zostaje oczyszczony przez przelanie krwi. Następnie krew jest wnoszona do Miejsca Świętego, które symbolizuje uświęcenie, czyli proces „uczynienia białym”.

I jeden ze starców odpowiedział, mówiąc do mnie: Kim są ci, odziani w białe szaty, i skąd przybyli? I rzekłem do niego: Panie, ty wiesz. I on rzekł do mnie: To ci, którzy wyszli z wielkiego ucisku i wyprali swoje szaty, i wybielili je we krwi Baranka. Objawienie 7:13, 14.

Grzesznik usprawiedliwiony i uświęcony jest wówczas przygotowany, aby zostać „sądzonym” w sądzie reprezentowanym przez Miejsce Najświętsze. Jezus jest „drogą”, „prawdą” i „życiem”. Droga jest początkiem, prawda jest środkiem, a życie jest końcem. Jeśli zostaliśmy oczyszczeni w pierwszym kroku, jesteśmy na drodze, która jest ścieżką usprawiedliwionych.

Ale ścieżka sprawiedliwych jest jak światłość jaśniejąca, która świeci coraz jaśniej aż do dnia doskonałego. Przysłów 4:18.

Drugim krokiem jest objawienie sprawiedliwości, które dokonuje się dzięki Jego prawdzie, gdyż Jego Słowo jest prawdą.

Uświęć ich w prawdzie twojej: słowo twoje jest prawdą. Jana 17:17.

Usprawiedliwionych przedstawia pierwszy etap, uświęconych — drugi. Pierwsze dwa etapy przygotowują usprawiedliwionych i uświęconych do przystąpienia do sądu i otrzymania życia wiecznego. Jezus jest drogą, prawdą i życiem.

O sprawiedliwości wewnętrznej świadczy sprawiedliwość zewnętrzna. Kto jest sprawiedliwy wewnątrz, nie jest zatwardziały i nieczuły, lecz z dnia na dzień wzrasta na podobieństwo Chrystusa, idąc z mocy w moc. Kto jest uświęcony przez prawdę, będzie panował nad sobą i

będzie kroczył śladami Chrystusa, aż łaska ustąpi miejsca chwale. Sprawiedliwość, dzięki której jesteśmy usprawiedliwieni, jest przypisana; sprawiedliwość, dzięki której jesteśmy uświęceni, jest udzielona. Pierwsza jest naszym tytułem do nieba, druga — naszym przygotowaniem do nieba. Review and Herald, 4 czerwca 1895 r.

Ewangelia Jana, od rozdziału czternastego do siedemnastego, wielokrotnie porusza kwestię reakcji uczniów na odejście Chrystusa do Jego Ojca. Obiecuje On powrócić i wiedział (choć uczniowie tego nie rozumieli), że rychło nadchodzący kryzys przyniesie głębokie rozczarowanie. W te cztery rozdziały wplecione jest przedstawienie i określenie Ducha Świętego jako „Pocieszyciela”. Duch Święty czterokrotnie jest określony jako „Pocieszyciel” w Ewangelii Jana, a raz w Pierwszym Liście Jana, lecz tam słowo to tłumaczone jest jako „orędownik”. To słowo nie występuje nigdzie indziej w Nowym Testamencie.

W Starym Testamencie występuje hebrajskie słowo, które przetłumaczono jako „pocieszyciel” w Księdze Koheleta, rozdział czwarty, werset pierwszy, oraz w Księdze Lamentacji, rozdział pierwszy, wersety dziewiąty i szesnasty. Wszystkie trzy te miejsca wskazują, że ciemniejący uciskali lud Boży i że nie mają oni pocieszyciela, który by ich wspierał w ucisku i rozczarowaniu, w jakich się znajdują.

Określenie Ducha Świętego jako „Pocieszyciela” pojawia się w fragmencie, w którym Jezus stara się przygotować uczniów na wielkie rozczarowanie, które nastąpi już za kilka godzin. W tym kontekście podkreśla, że nawet pod Jego nieobecność Duch Święty będzie obecny, aby udzielić im pociechy. Przedstawiając Ducha Świętego jako Pocieszyciela, Jezus określa cechy dzieła, którego Pocieszyciel dokona.

Powtarzające się odniesienia Jezusa do Jego odejścia i powrotu stawiają ten właśnie temat na pierwszym miejscu, jeśli chodzi o główny temat tego fragmentu.

Jan 14:2-4, 18, 19, 28, 16:5-7, 10, 28, 17:11-13 to wersety, które bezpośrednio odnoszą się do czasu zwłoki w przypowieści o dziesięciu pannach. Do poprzednich wersetów dołączony jest następujący fragment, który poprzez powtarzanie podkreśla czas zwłoki, gdyż „Pan nie powtarza rzeczy, które nie mają wielkiego znaczenia”.

Jeszcze trochę, a nie ujrzycie mnie; i znowu, jeszcze trochę, a ujrzycie mnie, ponieważ idę do Ojca. Wtedy niektórzy z jego uczniów mówili między sobą: Cóż to znaczy, co nam mówi: Jeszcze trochę, a nie ujrzycie mnie; i znowu, jeszcze trochę, a ujrzycie mnie; oraz: Ponieważ idę do Ojca? Mówili więc: Co znaczy to, co mówi: Jeszcze trochę? Nie rozumiemy, co mówi. A Jezus wiedział, że chcieli go zapytać, i rzekł do nich: Zastanawiacie się między sobą nad tym, że powiedziałem: Jeszcze trochę, a nie ujrzycie mnie; i znowu, jeszcze trochę, a ujrzycie mnie? Zaprawdę, zaprawdę, powiadam wam: Wy będziecie płakać i lamentować, a świat będzie się radował; wy będziecie się smucić, lecz wasz smutek zamieni się w radość. Kobieta, gdy rodzi, doznaje boleści, bo nadeszła jej godzina; lecz gdy urodzi dziecko, nie pamięta już udręki z powodu radości, że człowiek przyszedł na świat. I wy teraz się smucicie; lecz znowu was zobaczę i wasze serce będzie się radować, a waszej radości nikt wam nie odbierze. Jan 16:16-22.

Co najmniej dwadzieścia jeden wersetów w rozdziałach od czternastego do siedemnastego wskazuje okres, w którym uczniowie mieli czekać na powrót Chrystusa. Okres ten miał się rozpocząć wraz ze śmiercią Chrystusa i trwać aż do Jego powrotu od Ojca. Czas, w którym mieli oczekiwać Jego powrotu, symbolizuje czas zwłoki w przypowieści o dziesięciu pannach. Podobnie jak w relacji Łukasza o uczniach z Emaus, rozczarowanie z powodu krzyża jest proroczym typem początku czasu zwłoki następującego po pierwszym rozczarowaniu.

W pierwszym fragmencie pierwszej księgi Biblii znajdujemy opis stworzenia i rozpoznajemy trzy osoby niebiańskiego trio. W pierwszym fragmencie ostatniej księgi Biblii znajdujemy trzy osoby niebiańskiego trio. W czterech rozdziałach, które rozważamy, znajdujemy trzy osoby niebiańskiego trio. Uznanie tego faktu pozwala nam nałożyć cztery rozdziały Jana na linię proroczą Księgi Rodzaju: rozdział pierwszy, werset pierwszy, aż do rozdziału drugiego, wersetu trzeciego, oraz na Księgę Objawienia: rozdział pierwszy, wersety od pierwszego do jedenastego.

W tym fragmencie Jezus mówi do Tomasza, że jeśli ktoś widział Jezusa, widział także Ojca. Fragment ten wskazuje również, że to Chrystus pocieszał uczniów swoją obecnością, lecz gdy odejdzie, pošle innego Pocieszyciela. Duch Święty jest Pocieszycielem, ale Chrystus także był Pocieszycielem.

Gdybyście Mnie poznali, poznalibyście i Mojego Ojca; a odtąd już Go znacie i widzieliście. Filip powiedział do Niego: Panie, pokaż nam Ojca, a to nam wystarczy. Jezus mu rzekł: Tak długo jestem z wami, a jeszcze Mnie nie poznałeś, Filipie? Kto Mnie widział, widział też Ojca; jakże więc mówisz: Pokaż nam Ojca? Jan 14:7-9.

Tomasz reprezentuje tych spośród adwentystów, którzy nie chcą dostrzec świadectwa relacji niebiańskiego trio, mimo że prawdopodobnie wielokrotnie czytali świadectwa podtrzymujące tę prawdę.

A ja będę prosił Ojca, a On da wam innego Pocieszyciela, aby był z wami na wieki; Ducha prawdy, którego świat przyjąć nie może, bo Go nie widzi ani nie zna; lecz wy Go znacie, bo przebywa z wami i będzie w was. Nie zostawię was sierotami; przyjdę do was. Jeszcze krótki czas, a świat już Mnie nie zobaczy; lecz wy Mnie widzicie, bo Ja żyję i wy żyć będziecie. Jan 14:16-19.

Jeśli widzieliśmy Jezusa, widzieliśmy Ojca. Jezus jest „Pocieszycielem”, a Duch Święty jest „innym Pocieszycielem”. Jeśli widzieliśmy Jezusa, widzieliśmy Ojca i widzieliśmy Pocieszyciela. W Biblii słowo „Pocieszyciel” występuje pięć razy i we wszystkich przypadkach używa go apostoł Jan. W piątej wzmiance słowo to oddano jako „orędownik”.

Dzieci moje, to wam piszę, abyście nie grzeszyli. A jeśli ktoś zgrzeszy, mamy orędownika u Ojca, Jezusa Chrystusa, sprawiedliwego. 1 Jana 2:1.

Jeśli ktoś zgrzeszy, mamy Pocieszyciela, Jezusa Chrystusa sprawiedliwego. Orędownik to ten, kto wstawia się za grzesznikiem. Paweł określa dzieło Jezusa jako nasze orędownictwo.

Któż potępia? Chrystus, który umarł — a raczej zmartwychwstał — który jest po prawicy Boga i który także wstawia się za nami. Rzymian 8:34.

Jezus jest orędownikiem grzesznika, a to oznacza, że jest także pocieszycielem. W tym samym rozdziale Paweł wcześniej stwierdził, że Duch Święty również wstawia się za nami.

Podobnie i Duch wspiera nas w naszej słabości; nie wiemy bowiem, o co się modlić, jak należy, lecz sam Duch wstawia się za nami niewysłowionymi westchnieniami. A Ten, który bada serca, zna zamysł Ducha, ponieważ Duch wstawia się za świętymi zgodnie z wolą Bożą. Rzymian 8:26–27.

Jezus i Duch Święty są obaj określane jako Pocieszyciel, a zatem obaj są orędownikami, którzy wstawiają się za nami. Trzy osoby niebiańskiego trio są ukazane w rozważanym fragmencie Jana, a gdy zestawia się je z pierwszym świadectwem pierwszej księgi Biblii i pierwszym świadectwem ostatniej księgi Biblii, światło dotyczące relacji i dzieła trzech osób Bóstwa zostaje spotęgowane.

Ojca nie da się opisać za pomocą rzeczy ziemskich. Ojciec jest całą Pełnią Bóstwa cieleśnie i jest niewidzialny dla oczu śmiertelnych. Syn jest całą Pełnią Bóstwa objawioną. Słowo Boże stwierdza, że jest On 'dokładnym obrazem Jego istoty.' 'Tak bowiem Bóg umiłował świat, że dał swego jednorodzonego Syna, aby każdy, kto w Niego wierzy, nie zginął, ale miał życie wieczne.' Tu ukazana jest osobowość Ojca.

Pocieszyciel, którego Chrystus obiecał posłać po swoim wniebowstąpieniu, jest Duchem w całej pełni Bóstwa, objawiającym moc Bożej łaski wszystkim, którzy przyjmują Chrystusa i wierzą w Niego jako osobistego Zbawiciela. Istnieją trzy żywe osoby niebiańskiego trio. W imię tych trzech potęg — Ojca, Syna i Ducha Świętego — ci, którzy przyjmują Chrystusa żywą wiarą, są ochrzczeni, a te potęgi będą współdziałać z posłusznymi poddanymi nieba w ich wysiłkach, by żyć nowym życiem w Chrystusie.

Co ma uczynić grzesznik? — Uwierzyć w Chrystusa. Grzesznik należy do Chrystusa; został wykupiony krwią Syna Bożego. Przez próby i doświadczenia Zbawiciel odkupił ludzi z niewoli grzechu. Cóż więc mamy uczynić, aby zostać wybawionymi z grzechu? — Uwierzyć w Pana Jezusa Chrystusa jako Zbawiciela odpuszczającego grzechy. Kto wyznaje swój grzech i uniża się w sercu, otrzyma przebaczenie. Jezus jest Zbawicielem odpuszczającym grzechy, a także Jednorodzonym Synem nieskończonego Boga. Grzesznik, któremu przebaczone, zostaje pojednany z Bogiem przez Jezusa Chrystusa, naszego Wybawiciela od grzechu. Trwając na drodze świętości, jest uczestnikiem łaski Bożej. Zostaje mu udzielone pełne zbawienie, radość i pokój oraz prawdziwa mądrość pochodząca od Boga.

Wiara w przebłągalną krew Jezusa Chrystusa jest zapewnieniem przebaczenia. Chrystus może oczyścić z wszelkiego grzechu. Proste, codzienne poleganie na tej mocy da człowiekowi przenikliwą mądrość, by rozeznawać, co ustrzeże duszę w tych ostatnich dniach przed niewolą grzechu. Wiarą i modlitwą, przez poznanie Chrystusa, ma sprawować swoje zbawienie.

Duch Święty rozeznaje i wprowadza nas we wszelką prawdę. Bóg dał swojego jednorodzonego Syna, aby każdy, kto w Niego wierzy, nie zginął, lecz miał życie wieczne. Chrystus jest Zbawicielem grzesznika. Śmierć Chrystusa odkupiła grzesznika. To jest nasza jedyna nadzieja. Jeśli całkowicie wyrzekniemy się siebie i będziemy praktykować cnoty Chrystusa, zdobędziemy nagrodę życia wiecznego.

„Kto wierzy w Syna, ma także Ojca.” Ten, kto nieustannie wierzy w Ojca i Syna, ma również Ducha Świętego. Duch Święty jest jego Pocieszycielem i on nigdy nie odstępował od prawdy.
Szkoła Biblijna, 1 marca 1906.

Poza dodatkowym światłem dotyczącym dzieła i relacji niebiańskiego trio, identyfikacja tego niebiańskiego trio w tym fragmencie stanowi świadectwo, że te cztery rozdziały należy powiązać z przesłaniem, które jest teraz odpieczętowane przez Lwa z pokolenia Judy.

Świadectwo płynące z historii uczniów z Emaus składa się z trzech świadectw, które wskazują, że rozczarowanie i czas oczekiwania, jakie nastąpiły po ukrzyżowaniu, odpowiadają rozczarowaniu i czasowi oczekiwania następującym po pierwszym rozczarowaniu. Istnieje też inne świadectwo, które potwierdza, że historia przedstawiona w czterech rozdziałach Jana odzwierciedla okoliczności pierwszego rozczarowania.

Ostatni werset opisu stworzenia, który stanowi pierwszą prawdę wspomnianą w Słowie Bożym, kończy się trzema słowami, a każde z tych słów zaczyna się od jednej z trzech liter tworzących słowo "truth", i to we właściwej kolejności. Opis stworzenia w Księdze Rodzaju zaczyna się słowami "Na początku", a kończy się trzema słowami "Bóg stworzył i uczynił".

Pierwsze litery tych trzech słów, zestawione razem, tworzą słowo „prawda”. Opowieść o stworzeniu zaczyna się od „początku” i kończy się słowem symbolicznie przedstawionym przez litery oznaczające Alfę i Omegę. Podobnie w otwierającym fragmencie ostatniej księgi Biblii Jezus jest dwukrotnie określony jako Alfa i Omega, początek i koniec, pierwszy i ostatni. Te trzy litery, które reprezentują Alfę i Omegę, stanowią jeszcze jedno świadectwo, że fragment u Jana należy powiązać z linią prorocką na początku Księgi Rodzaju oraz linią prorocką na początku Objawienia. To świadectwo jest rozpoznawalne w opisie dzieła Pocieszyciela. Dzieło Pocieszyciela jest trzyetapowym dziełem reprezentowanym przez te same trzy hebrajskie litery. Znak Alfy i Omegi pozwala umieścić te cztery rozdziały w kontekście przesłania Objawienia Jezusa Chrystusa, które zostaje odpieczętowane tuż przed zamknięciem czasu łaski.

Siedem gromów przedstawia cztery konkretne kamienie milowe (punkty w czasie) oraz trzy konkretne okresy czasu, które rozpoczynają się od kamienia milowego zstąpienia anioła, mającego rozświetlić ziemię swoją chwałą. Ten kamień milowy był punktem w czasie. Drugim kamieniem milowym (punktem w czasie) jest pierwsze rozczarowanie, które wprowadza okres czasu zwłoki. Czas zwłoki prowadzi do trzeciego kamienia milowego (punktu w czasie), w którym prawda zostaje odpieczętowana i rodzi ruch. Ruch kończy się na czwartym kamieniu milowym (punkcie w czasie), przedstawionym jako sąd. Te cztery kamienie milowe oraz trzy okresy czasu każdy reprezentują jeden grom, co razem daje siedem gromów. Reprezentują także układ cztery-trzy.

We wcześniejszych artykułach wskazaliśmy, że pionierskie rozumienie siedmiu zborów, siedmiu pieczęci i siedmiu trąb uznaje „kombinację cztery–trzy”. Pierwsze cztery zbory, pieczęcie i trąby są odrębne od ostatnich trzech zborów, pieczęci i trąb. Siedem gromów reprezentuje cztery kamienie milowe, lecz w ramach tych czterech kamieni milowych istnieją trzy okresy czasu. Boska kombinacja „cztery i trzy” jest w Księdze Objawienia oparta na trzech świadkach (zborach, pieczęciach i trąbach), a świadkowie ci poświadczają zasadność kombinacji „cztery i trzy” siedmiu

gromów z Księgi Objawienia.

Jednak w obrębie linii historii przedstawionej przez siedem gromów osadzona jest inna, ukryta i odrębna linia proroctwa, która ma trzy kamienie milowe, różne od tych oznaczonych symbolem siedmiu gromów. Dlatego, gdy rozważamy proroczą relację siedmiu gromów z ukrytą historią, która jest teraz odsłaniana, stwierdzamy, że siedem gromów wyznacza cztery kamienie milowe (punkty w czasie), a ukryta historia wyznacza trzy kamienie milowe (punkty w czasie). Podobnie jak w przypadku kościołów, pieczęci, trąb i gromów, ukryta historia przedstawia trzy kamienie milowe, które są powiązane z czterema kamieniami milowymi siedmiu gromów. Ukryta historia ma również kombinację trzy-cztery.

W ukrytej historii, która jest zawarta w siedmiu gromach, znajdują się trzy wyraźne drogowskazy, z których każdy jest „punktem w czasie”, a pierwszy i ostatni z tych trzech drogowskazów stanowią rozczarowanie. Między pierwszym a drugim drogowskazem istnieje wyraźny „okres czasu” oraz wyraźny „okres czasu” między drugim i trzecim punktem w czasie. Słowo „disappointment” wywodzi się z pojęcia nieodbytego spotkania i w swojej definicji kładzie nacisk na punkt w czasie. Północ jest również określoną porą. Ukryta historia jest ukazana przez trzy punkty w czasie rozdzielone dwoma okresami: czasem zwłoki oraz ruchem siódmego miesiąca.

Pierwszy kamień milowy ukrytej historii oznacza rozczarowanie, a ostatni kamień milowy również oznacza rozczarowanie. Dlatego od pierwszego rozczarowania aż po ostatnie rozczarowanie przebiega ukryta linia proroctwa, która posiada te same trzy etapy, co wszystkie linie reformy. Ma ona również podpis Alf i Omega, gdyż trzy litery, które tworzą „prawdę”, odpowiadają trzem kamieniom milowym, z których pierwszy i ostatni są rozczarowaniem. Ta ukryta historia zawarta w siedmiu gromach jest prawdą, którą Lew z plemienia Judy obecnie odpieczętowanie.

Fragment w Ewangelii Jana, który rozważamy, zostaje wprowadzony w poprzednim rozdziale przez Ostatnią Wieczerzę, podkreślając, że przesłanie tych czterech rozdziałów ma zostać spożyte. Te cztery rozdziały kończą się przejściem do Getsemani. Opowieść toczy się w drodze od spożycia aż do momentu, gdy zaczyna się kryzys krzyża. Proroczno ujęta sceneria tych czterech rozdziałów wyznacza ostatnie przesłanie, które ma być spożyte przed sądem. Przesłanie, które prowadzi do zamknięcia sądu, to przesłanie, które zostaje odpieczętowane w Księdze Objawienia, tuż przed zamknięciem sądu.

Uczniowie i Jezus znajdują się w punkcie historii proroctwa, w którym dowiadują się o czasie zwłoki. W historii millerystów Pan odjął swoją rękę, aby doprowadzić do zrozumienia poselstwa wołania o północy, lecz zrozumienie, które zrodziło poselstwo Samuela Snowa, poinformowało również millerystów, że znajdowali się w czasie zwłoki dziesięciu panien. Uczniowie właśnie spożyli Ostatnią Wieczerzę i gdy trawili to poselstwo, Chrystus wyjaśnił czas zwłoki w czterech rozdziałach Jana.

Zrozumienie Samuela Snowa można udokumentować jako serię artykułów, które doprowadziły do ostatecznego zrozumienia, wyrażonego jako poselstwo wołania o północy. Gdy jego poselstwo się rozwijało, przedstawiał je także na kolejnych zjazdach obozowych. Seria artykułów, która prowadziła do zjazdów obozowych, ostatecznie zaprowadziła go na zjazd obozowy w Exeter,

który trwał sześć dni. W sensie proroczym poselstwo wołania o północy jest stopniowo rozwijane z biegiem czasu. Cztery rozdziały w Ewangelii Jana rozgrywają się w proroczej historii, w której poselstwo jest rozwijane.

W czterech rozdziałach Jana dzieło Ducha Świętego zostało określone jako trzy etapy: przekonanie o grzechu, o sprawiedliwości i o sądzie. Te trzy etapy są także trzema kamieniami milowymi ukrytej historii zawartej w siedmiu gromach.

Lecz ja wam mówię prawdę; pożyteczne jest dla was, abym odszedł: bo jeśli nie odejdę, Pocieszyciel nie przyjdzie do was; lecz jeśli odejdę, pošlę go do was. A gdy On przyjdzie, przekona świat o grzechu, o sprawiedliwości i o sądzie: O grzechu, bo nie wierzą we mnie; O sprawiedliwości, ponieważ odchodzę do mego Ojca i już mnie nie zobaczycie; O sądzie, ponieważ władca tego świata został osądzony. Mam wam jeszcze wiele do powiedzenia, ale teraz nie możecie tego znieść. Jednak gdy przyjdzie On, Duch prawdy, wprowadzi was we wszelką prawdę: bo nie będzie mówił sam od siebie; lecz będzie mówił, cokolwiek usłyszy: i oznajmi wam rzeczy przyszłe. On mnie uwielbi: bo z mego weźmie i wam to oznajmi. Jana 16:7-14.

W historii ruchu millerowskiego Jezus nie powrócił, aby zakończyć czas zwłoki podczas Okrzyku o północy. On odjął swoją rękę i wylał lub pošłał Ducha Świętego. Duch Święty, przedstawiony jako Pocieszyciel, przyszedł, aby rozwiać rozczarowanie. Przyszedł, aby udzielić pociechy tym, którzy zostali wybrani, lecz byli zdezorientowani rozczarowaniem spowodowanym niespełnioną przepowiednią.

Już wcześniej wskazywaliśmy, że apostoł Jan, Ezechiel i Jeremiasz są ukazani jako jedzący małą książeczkę, która w ustach jest słodka jak miód. Istnieje zamierzona różnica między tymi trzema prorokami, która często bywa przeoczana.

Ezechiel służy jako ilustracja tych, którzy zjedli małą księgę i otrzymali poselstwo, by zanieść je do odstępczego kościoła Bożego. Ezechiel wskazuje, że zjedzona księga określa dzieło, które ma następnie zostać wykonane. On symbolizuje poselstwo dane dawnemu wybranemu ludowi Bożemu. To jego poselstwo wiąże dawny wybrany lud w wiązki przeznaczone na ogień. W czterech rozdziałach Jana Jezus określa cel dzieła Ezechiela.

Pamiętajcie słowo, które wam powiedziałem: Sługa nie jest większy od swego pana. Jeśli mnie prześladowali, i was będą prześladować; jeśli zachowali moje słowo, zachowają też wasze. Lecz to wszystko uczynią wam ze względu na moje imię, ponieważ nie znają Tego, który mnie pošłał. Gdybym nie przyszedł i nie mówił do nich, nie mieliby grzechu; lecz teraz nie mają usprawiedliwienia dla swego grzechu. Kto mnie nienawidzi, nienawidzi także mego Ojca. Gdybym nie uczynił wśród nich dzieł, jakich nikt inny nie uczynił, nie mieliby grzechu; lecz teraz ujrzeni i znienawidzili i mnie, i mego Ojca. Lecz stało się to, aby się wypełniło słowo napisane w ich Prawie: Nienawidzili mnie bez powodu. A gdy przyjdzie Pocieszyciel, którego ja wam pošlę od Ojca, Duch Prawdy, który od Ojca pochodzi, będzie świadczył o mnie. Jan 15:20-26.

Dzieło Ezechiela, które zaczęło się, gdy zjadł księgę, symbolizuje ogłoszenie przesłania, które zostanie odrzucone, ale odrzucenie jest dowodem, że nienawidzą Boga i w pełni napelnili swój kielich czasu próby.

A On powiedział do mnie: Synu człowieczy, posyłam cię do synów Izraela, do narodu buntowniczego, który zbuntował się przeciwko mnie; oni i ich ojcowie występowali przeciwko mnie aż do dnia dzisiejszego. Bo są to dzieci bezwstydne i zatwardziałego serca. Posyłam cię do nich, a ty powiesz im: Tak mówi Pan Bóg. A oni — czy będą słuchać, czy nie będą słuchać (bo są domem buntowniczym) — jednak poznają, że był pośród nich prorok. Ezechiel 2:3-5.

Dzieło Ezechiela było świadectwem przeciw dawnemu ludowi przymierza, tak jak i Chrystus był nim wobec spierających się Żydów; dlatego przesłanie Ezechiela jest ostatecznym ostrzegawczym przesłaniem, które wiąże dawny lud przymierza jak kąkol w snop, przeznaczony na ogień zagłady.

Wtedy ukazał się trzeci anioł. Rzekł mój towarzyszący anioł: „Strasne jest jego dzieło. Groźna jest jego misja. On jest aniołem, który ma oddzielić pszenicę od kąkolu i zapieczętować, czyli związać, pszenicę dla niebiańskiego spichlerza. Te rzeczy powinny pochłaniać cały umysł, całą uwagę.” Wczesne pisma, 118.

Dzieło przedstawione przez spożycie małej książeczki rozpoczyna się, gdy potężny anioł zstępuje z małą książeczką w rękę. W historii pierwszego anioła miało to miejsce 11 sierpnia 1840 roku, a w historii trzeciego anioła — 11 września 2001 roku. Obie te daty przedstawiają wypełnienia prorocstw związanych odpowiednio z islamem drugiego biada oraz islamem trzeciego biada. Dlatego Izajasz w rozdziale dwudziestym drugim, opisując kryzys w dolinie widzenia dla Filadelfian i Laodycejczyków, stwierdza, że Laodycejczycy, którzy byli wybranym ludem protestantyzmu w 1840 roku, oraz adwentyści, którzy byli wybranym ludem w 2001 roku, zostali „związani przez łuczników”. Łucznicy prorocstwa biblijnego to islam, a gdy widzenie dotyczące islamu wypełniło się w 1840 roku i w 2001 roku, dawny wybrany lud odrzucił prorocstwo o islamie przedstawione przez tych, których reprezentuje Ezechiel. Tam i wtedy zostali związani jako kąkol. Dzieło Ezechiela polegało na usunięciu „płaszczka” okrywającego „ich grzech”, co Jezus przedstawia jako nienawiść do Boga.

Brzemie Doliny Widzenia. Co ci teraz, że wszyscy weszliście na dachy? Ty, pełna zgiełku, miasto wzburzone, miasto radosne: twoi pobici nie poległi od miecza ani nie zginęli w bitwie. Wszyscy twoi władcy uciekli razem, zostali związani przez łuczników; wszyscy, których w tobie znaleziono, zostali razem związani, ci, którzy uciekli daleko. Izajasza 22:1-3.

I Bóg był z chłopcem [Izmaelem]; i on dorastał, mieszkał na pustyni i został łucznikiem. Księga Rodzaju 21:20.

Gdzie nie ma objawienia, lud ginie; lecz szczęśliwy jest ten, kto strzeże prawa. Księga Przysłów 29:18.

Jeremiasz reprezentuje tych, którzy zjedli księgę, gdy zstąpił potężny anioł, który miał rozświetlić ziemię swoją chwałą, lecz doświadczyli rozczarowania z powodu niespełnionej przepowiedni z 1843 roku. Jeremiasz rozważa proroczo, czy Bóg skłamał. To odwołanie łączy Jeremiasza z

drugim rozdziałem Księgi Habakuka.

Stanę na mojej warcie, wejdę na basztę i będę wypatrywał, aby zobaczyć, co mi powie, i co odpowiem, gdy będę upomniany. I Pan mi odpowiedział i rzekł: Zapisz widzenie i wyraźnie je wypisz na tablicach, aby biegący mógł je przeczytać. Bo widzenie dotyczy jeszcze wyznaczonego czasu, lecz u kresu przemówi i nie skłamię; choćby się opóźniało, czekaj na nie, bo na pewno przyjdzie, nie spóźni się. Oto jego wyniosła dusza nie jest w nim prawą, lecz sprawiedliwy będzie żył dzięki swojej wierze. Habakuk 2:1-4.

Jan posłużył za symbol tych, którzy doświadczyli słodczy i gorzkiego rozczarowania, reprezentując całą historię okresu od 11 sierpnia 1840 do 22 października 1844 roku.

I podeszedłem do anioła i powiedziałem mu: Daj mi tę książeczkę. A on rzekł do mnie: Weź ją i zjedz; uczyni gorzkim twój żołądek, lecz w ustach będzie słodka jak miód. I wziąłem książeczkę z ręki anioła i zjadłem ją; i w moich ustach była słodka jak miód, lecz gdy tylko ją zjadłem, mój żołądek stał się gorzki. Objawienie 10:9-10.

Ezechiel reprezentuje dzieło przedstawiania proroczego przesłania, które zamyka dawny lud wybrany, zapoczątkowane, gdy anioł zstąpił 11 sierpnia 1840 roku i 11 września 2001 roku.

A ty, synu człowieczy, słuchaj, co ci mówię; nie bądź buntowniczy jak ten dom buntowniczy; otwórz usta i jedz to, co ci daję. A gdy spojrzałem, oto wyciągnięta została ku mnie ręka; a w niej był zwój księgi. I rozwinął go przede mną; a było na nim napisane wewnątrz i na zewnątrz; a zapisane były w nim lamenty, żałoba i biada. I rzekł do mnie: Synu człowieczy, jedz to, co znajdziesz; jedz ten zwój i idź, mów do domu Izraela. Więc otworzyłem usta, a On sprawił, że zjadłem ten zwój. I rzekł do mnie: Synu człowieczy, napełnij swój brzuch i wypełnij swoje wnętrze tym zwojem, który ci daję. Wtedy go zjadłem i był w moich ustach słodki jak miód. Ezechiel 2:8-3:3.

Jeremiasz reprezentuje historię od 11 sierpnia 1840 roku aż do okresu tuż przed wołaniem o północy.

Znalazłem Twoje słowa i zjadłem je; a Twoje słowo było dla mnie radością i weselem mego serca, bo nazwano mnie Twoim imieniem, Panie Boże Zastępów. Nie zasiadałem w zgromadzeniu szyderców ani się nie weseliłem; siedziałem sam z powodu Twojej ręki, bo napełniłeś mnie oburzeniem. Dlaczego mój ból jest ustawiczny, a moja rana nieuleczalna, która nie chce się zagoić? Czy całkiem staniesz się dla mnie jak kłamca i jak wody zawodzące? Dlatego tak mówi Pan: Jeśli się nawrócisz, znowu cię przyprowadzę i będziesz stał przede Mną; a jeśli oddzielisz to, co cenne, od tego, co podłe, będziesz jak moje usta: niech oni wrócą do ciebie, lecz ty do nich nie wracaj. I uczynię cię dla tego ludu obwarowanym spizowym murem; będą walczyć przeciw tobie, lecz nie przemogą cię, bo Ja jestem z tobą, aby cię ocalić i wybawić, mówi Pan. I wyrwę cię z ręki niegodziwych i wykupię cię z ręki okrutnych. Jeremiasza 15:16-21.

Jeremiasz reprezentuje naszą obecną historię i poselstwo. Obecne poselstwo to poselstwo Wołania o północy, które jest stopniowo rozwijane w momencie, gdy lud Boży, reprezentowany przez Jeremiasza, został „napełniony” „oburzeniem”, sądząc, że jego „ból” miał być „nieustanny”, a jego

„rana nieuleczalna”, rana, która nigdy nie miała zostać uleczona. Oddzielił się od „grona szyderców”. Nie „raduje się” już tak, jak wtedy, gdy po raz pierwszy zjadł księgę i była „radością” jego „serca”.

Jednak dla tych, którzy są w takim stanie, jest rada. "Jeśli powrócisz" oraz "jeśli wydobędziesz to, co cenne, z tego, co podłe", wtedy Bóg powróci do nich. W hebrajskim wyrażenie "przyprawdę cię z powrotem" w tym fragmencie znaczy, że Bóg powróci do nich, jeśli powrócą do Niego.

Poddajcie się więc Bogu. Przeciwwstawcie się diabłu, a ucieknijcie od was. Zbliżcie się do Boga, a On zbliży się do was. Obmyjcie ręce, grzesznicy, i oczyśćcie serca, ludzie o dwoistym sercu. Uznajcie swą nędzę, smućcie się i płaczcie; niech wasz śmiech obróci się w smutek, a radość w przygnębienie. Uniźcie się przed Panem, a On was wywyższy. Jakuba 4:7–10.

Jeśli zbliżą się do Boga, On zbliży się do nich. Jeśli będą czynić te rzeczy, wtedy będą „stać przed” Panem i będą „ustami” Boga. Dalej poucza Jeremiasza (nas), że uczyni swój lud „obwarowanym spiszowym murem” wobec „niegodziwych”, a potem „straszni” wytoczą wojnę przeciw tym, których reprezentuje Jeremiasz. „Niegodziwi” są u Daniela przedstawieniem „głupich panien” z Ewangelii Mateusza. „Straszni” przedstawiają potrójne zjednoczenie współczesnego Babilonu podczas kryzysu ustawy niedzielnej.

Świadcstwa trzech proroków odnoszą się do tej samej historii, ale poruszają trzy różne aspekty tej samej historii. Jeremiasz reprezentuje tych, którzy właśnie doświadczyli pierwszego rozczarowania, ale jeszcze nie dotarli do kamienia milowego Wołania o północy. Na tym etapie jesteśmy od 18 lipca 2020 roku. Pytanie brzmi, czy powrócimy. Jeśli tak, będziemy "mówić" w imieniu Pana dokładnie w tym czasie, gdy Stany Zjednoczone "będą mówić" jak smok.

Historia, którą ilustruje Jeremiasz, jest naszą obecną historią i jest to historia przedstawiona przez trzy ukryte kamienie milowe w obrębie siedmiu gromów. Jest to także historia, w której fragment u Jana został proroczko osadzony, ponieważ głównym akcentem czterech rozdziałów u Jana jest dzieło Ducha Świętego polegające na pocieszaniu Jeremiasza, który zastanawia się, czy nie uwierzył kłamstwu i czy poselstwo, które smakowało tak słodko, nie okazało się w istocie zawodnymi wodami.

Jeremiasz zatem reprezentuje historię od 11 września 2001 roku aż do 18 lipca 2020 roku, kiedy rozpoczął się czas zwłoki, co jest przedstawione jako trzy i pół symbolicznego dnia później. Kiedy mówię „symboliczne”, nie mam na myśli przepowiedni dotyczącej czasu. Mówię, że 18 lipca 2020 roku to moment, kiedy dwaj świadkowie — Biblia i Duch Proroctwa — zostali zgładzeni, a ich martwe ciała pozostawiono na ulicy przez trzy i pół dnia w jedenastym rozdziale Księgi Objawienia.

I dam moc moim dwóm świadkom, i będą prorokować tysiąc dwieście sześćdziesiąt dni, odziani w wory pokutne. To są dwa drzewa oliwne i dwa świeczniki stojące przed Bogiem ziemi. A jeśli ktoś zechce im zaszkodzić, ogień wychodzi z ich ust i pożera ich nieprzyjaciół; a jeśli ktoś zechce im zaszkodzić, w ten sposób musi zostać zabity. Ci mają moc zamknąć niebo, aby nie padał deszcz w dniach ich prorokowania; i mają moc nad wodami, by przemieniać je w krew, i uderzać ziemię wszelkimi plagami, ilekroć zechcą. A gdy zakończą swoje świadectwo,

bestia, która wychodzi z otchłani, stoczy z nimi wojnę, zwycięży ich i zabije. A ich trupy leżeć będą na ulicy wielkiego miasta, które duchowo zwie się Sodomą i Egiptem, gdzie też nasz Pan został ukrzyżowany. I ludzie z różnych ludów, plemion, języków i narodów oglądać będą ich trupy przez trzy i pół dnia i nie pozwolą, aby ich trupy złożono do grobów. A mieszkańcy ziemi radować się będą nad nimi i weselić, i będą sobie nawzajem posyłać dary, ponieważ ci dwaj prorocy dręczyli mieszkańców ziemi. Apokalipsa 11:3–10.

Świadeństwo, jakie daje stan Jeremiasza, jest osadzone po rozczarowaniu, lecz przed wołaniem o północy. Jeremiasz musiał powrócić, zanim mógł stać się głosem poselstwa wołania o północy. Taki jest nasz dzisiejszy stan. Jest to także tło historyczne czterech rozdziałów w Ewangelii Jana, które rozważamy, i zarazem historia, którą reprezentuje ukryta historia zawarta w siedmiu gromach.

Jeśli rozważymy światło związane z „Pocieszycielem” w czterorozdziałowym świadectwie Jana, znajdziemy liczne dowody na to, że narracja dotyczy 18 lipca 2020 roku, rozczarowania i czasu zwłoki, przesłania Wołania o północy, które zostaje odpieczętowane, oraz nadchodzącego sądu związanego z ustawą niedzielną. Te rozdziały opierają się na proroczej strukturze ukrytej historii.

Jeśli mamy być jak usta Boże w nadchodzącym wkrótce kryzysie, naszym zadaniem już teraz jest «oddzielić to, co cenne, od tego, co podłe», albo, jak ujmuje to Jakub: «Obmyjcie ręce, grzesznicy, i oczyśćcie serca, wy o rozdwojonym umyśle. Bądźcie utraپieni, smućcie się i płaczcie; niech wasz śmiech obróci się w żałobę, a wasza radość w przygnębienie. Uniźcie się przed obliczem Pana, a On was wywyższy» — jako sztandar w bardzo niedalekiej przyszłości.

I wzniesie chorągiew dla narodów, i zgromadzi wygnańców Izraela, i zbierze rozproszonych z Judy z czterech krańców ziemi. Izajasza 11:12.

Zakończymy nasze rozważania nad tymi czterema rozdziałami w następnym artykule.